

LBRIS

We know
books

**DISLEXIA E
SUPERPUTEREA MEA**
(DE CELE MAI MULTE ORI)

Interviuri de
Margaret Rooke

Prefață de
prof. Catherine L. Drennan și Loyle Carner

Traducere din limba engleză de Andra Manole

Cuprins

	<i>Cuvânt-înainte de Catherine L. Drennan</i>	11
	<i>Prefață de Loyle Carner</i>	13
	<i>Mulțumiri</i>	17
	<i>Introducere</i>	18
1	Dislexia e superputerea mea	25
2	Deprinderea compasiunii	37
3	Modele de urmat în viață	45
4	Sunt diferit	53
5	Devin mai puternic	81
6	Îmi ating obiectivele	99
7	Consolidarea prieteniei	117
8	Sunt talentat	128
9	Diagnosticul	152
10	Muncesc mai mult	167
11	Sprijin din partea școlii	178
12	Sprijin din afara școlii	196
	<i>Sfaturi de top pentru dislexie</i>	224
	<i>Mulțumiri speciale</i>	237

#1

Dislexia e superputerea mea

„Creierul meu e străfulgerat de deșteptăciune.”

Jed, 10 ani, Texas, SUA

Am impresia că mintea mea e ca a nimănui altcuiva. Mă gândesc la un creier străfulgerat de deșteptăciune. Explodează zgomotos și mă dă pe spate.

Am ceva ce majoritatea copiilor din clasa mea nu au. Faptul că mintea mea funcționează într-un anumit fel. De exemplu, când dorm: visez că inventez ceva. Odată am inventat o mașină zburătoare. Într-un alt vis am născocit un pistol care găurește peretele și apoi se prinde de el. Apoi ești ridicat cu o frânghie și ajungi în locuri în care nu te poți cățăra, cum ar fi un deal foarte, foarte abrupt. Dacă ai căzut de pe o stâncă, poți să-l folosești ca să te cațeri din nou.

Sunt o mulțime de lucruri la care mă pricep – înotul, științele, matematica și să caut informații interesante despre animale. Iubesc animalele. În timpul liber nu fac decât să mă uit la filme care mă ajută să aflu mai multe

Our inspirations and our imaginations are boundless

Courtney, 15 ani, Londra, Anglia

„Inspirațiile și imaginațiile noastre sunt nelimitate.”

despre animale. Poate pentru că sunt atâtea lucruri pe care încă nu le știm despre ele și avem foarte, foarte, foarte multe de învățat. E uimitor ce pot face animalele: gheparzii pot să alerge cu până la 100 de kilometri pe oră; rechinul mako este cel mai rapid rechin din lume.

Mama spune că poți să alegi trei lucruri pe care ai vrea să le faci după ce termini liceul. Eu vreau să fiu o persoană care dresează animalele marine să facă trucuri, muzician sau bucătar.

Am o pasiune pentru gătit. Mama îmi dă mâncare și, dacă nu știu rețeta, pot să ghicesc destul de bine ingredientele, chiar dacă nu le văd. Pot să simt aroma de usturoi, de condimente sau de lămâie.

Pentru mine, școala este acum undeva între ușoară și grea. Când am mers prima dată la școală a fost foarte, foarte greu. Cititul era greu, la fel și scrisul. Învățătorul mi-a spus odată că ortografia mea e foarte creativă!

Îmi amintesc că mă simțeam cam dezamăgit pe vremea aceea. Știam cât de greu îmi este și puteam vedea cât de ușor era dacă mă uitam prin ochii altcuiva. Simțeam că mie îmi era cel mai greu. În fiecare zi aveam un teanc *atât de mare* de teme de făcut. Asta însemna că nu puteam să ies în pauză. Nu aveam prea mult timp să mă joc cu prietenii mei. Nimeni nu vorbea cu mine despre toate astea, dar vedeau că școala era grea pentru mine, așa că mă lăseau în pace.

Întotdeauna le-am spus părinților cum a fost la școală când am avut o zi grea. Uneori, când vorbesc cu ei despre asta, chiar plâng, ca să mă descarc. Lucrurile nu mai sunt la fel de rele cum erau înainte, dar încă se mai întâmplă.

Dislexia e superputerea mea (de cele mai multe ori)

LIBRIS

We know
books

Merg la un curs special de dislexie care mă ajută foarte mult să lucrez la citire și scriere și să nu mai am un teanc atât de mare de teme pe bancă. Acel teanc a cam dispărut acum.

Alexa, 8 ani, Vale of Glamorgan, Țara Galilor

În clasa mea mai sunt patru persoane dislexice. Sunt în gașcă cu ei. Uneori jucăm jocuri dislexice amuzante. Toată lumea știe că avem dislexie, așa că există un fel de legătură între noi.

Morgan, 10 ani, Tennessee, SUA

Am epilepsie și o leziune pe creier și sunt o persoană optimistă. Pentru mine, persoanele cu dizabilități sunt la fel ca toată lumea. Dumnezeu îi face pe toți așa cum vrea, așa că toți suntem speciali.

Cred că, pentru că sunt dislexică, sunt mai creativă.

Pentru că sunt dislexică, știu că pot să scriu diferit. Pot să desenez, să colorez și să creez. Pot să-mi dau seama de la început de o problemă. Asta mă face să mă simt mai calmă și mai entuziasmată de faptul că sunt dislexică. Sunt fericită că o am.

Morgan, 10 ani, Tennessee, SUA

„Fată cu o carte”

Pentru mine, dislexia este ca și cum aș avea o superputere. Oamenii mă pot vedea, dar nu înțeleg cum fac ceea ce fac.

Dislexia e superputerea mea (de cele mai multe ori)

EBRIS

We know
books

Poate sunt geloși sau rād uneori de mine, dar eu știu că am un adevărat dar de a vedea lumea altfel. Thomas Edison a început școala abia la zece ani și după câteva săptămâni a început să învețe acasă. Era prea inteligent și creativ pentru o școală obișnuită. Sper că semăn puțin cu el. El a făcut prima cameră de filmat. Eu văd lumea ca pe un film – văd filme în minte când mă gândesc la o idee și o redau în capul meu.

Îmi place mult să proiectez habitate pentru animale. Avem o mulțime de animale acasă: un hamster, doi câini, o pisică și o țestoasă. Le fac case din carton. Reciclez totul și nu vreau să arunc niciodată nimic. Îmi place să creez haine pentru oameni. Ne-am luat o mașină de cusut și vom începe să facem lucruri cu ea.

Oamenii care mă ajută cu dislexia și cu afecțiunile mele sunt mama, tata și sora mea. Ei mă ajută cu lucrurile pe care nu le pot face, cum ar fi cititul. Am dislexie „în oglindă” și disgrafie, așa că scrisul și cititul meu sunt perfecte, dar pe dos.

La grădiniță simțeam că merg în urmă. Mi-aș fi dorit să fiu ca ceilalți, să-mi fie mai ușor. Eram un pic tristă și mă enerva că vreau să fiu la fel cu ceilalți.

Acum, mama mă învață acasă și vrea să-i spun în fiecare an altfel. Anul ăsta o cheamă „doamna Snickerbottom”, pentru că îi plac batoanele Snickers! Dacă-i spun: „Mama, nu pot să fac asta”, îmi răspunde „Nu sunt mama, sunt doamna Snickerbottom”, iar asta face ca totul să fie distractiv, și mă încurajează, și nu mă simt învinsă. Depășirea dificultăților mă face mai puternică.

Dislexia îmi permite să abordez problemele în moduri în care alți oameni nu o pot face. Este una dintre trăsăturile mele definitorii. N-aș renunța la ea pentru nimic în lume.

Nu a existat niciun moment în care să nu mă bucur că sunt dislexic. Am fost frustrat – recent, am încercat de zece ori să scriu „minute”, apoi a trebuit să caut pe Google – dar, dacă ar exista un leac, nu l-aș lua. Mă definește ca persoană, definește modul în care privesc lumea și în care tratez lucrurile. Eu vizualizez răspunsul la probleme. Ideile îmi țâșnesc din minte și găsesc soluții neașteptate la probleme și dificultăți.

Ideile îmi țâșnesc din minte și găsesc soluții neașteptate la probleme și dificultăți.

Întotdeauna am fost cel mai slab la matematică, cel mai slab la engleză și cel mai în urmă cu lista de lecturi în școala primară. Am urât să citesc. Părinții mei au încercat să-mi ofere diferite cărți, dar nimic nu m-a ajutat.

Învățătoarea mea a început să-și dea seama că nu sunt doar lent și a implicat-o pe mama. I-a arătat niște lucrări și i-a spus: „Nu ai putea să le citești decât dacă ai ști deja ce vrea să spună”.

Nu mă chinuiam cu conceptele, ci doar cu pixul pe hârtie. Așa că, atunci când nu am putut scrie „apă”, la opt sau nouă ani, am scris H₂O.

La vremea respectivă, logopedul din școală nu credea în dislexie.

Dislexia e superputerea mea (de cele mai multe ori)

EBRIS | We know books

Din fericire, ne-am mutat și am venit aici, iar eu am mers la Dyslexia Scotland.

Una dintre cele mai vii amintiri este zâmbetul care mi s-a lățit pe față când am aflat că sunt fără îndoială dislexic. Nu mai eram pur și simplu slab la ortografie, ci aveam un motiv pentru care eram așa. A fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea.

Ceilalți copii au știut că am probleme în clasele primare. Era destul de evident când venea vorba de matematică. Stăteam în șir, cu profesorul în fața noastră. El întreba: „Cât face 9×12 ?”. Dacă greșeau, te duceau în spatele rândului, iar eu eram întotdeauna acolo. Nici acum nu-mi amintesc tabla înmulțirii. Nu reușesc să pun informațiile cap la cap.

Chiar simt anxietatea când nu reușesc să silabisesc un cuvânt. Ceea ce altcuiva i-ar lua cinci minute să scrie, mie îmi ia o jumătate de oră. Scriu foarte încet fără verificarea ortografică. Scrisul meu de mână este aproape ilizibil.

Voi fi întotdeauna recunoscător profesorilor de sprijin pentru copiii cu cerințe educaționale speciale: oameni extraordinari, care nu sunt plătiți suficient. La școala mea, numărul lor a scăzut și mulți lucrează cu jumătate de normă. Fără ei, nu aș fi reușit niciodată să realizez ceea ce am realizat din punct de vedere academic.

Acum studiez biologie superioară avansată. Trebuie să faci un experiment, care reprezintă o parte din nota ta. În loc să faci ceva plictisitor, am decis să fac ceva ridicol de complicat – să produc oxigen pentru a hrăni o lăcustă. Demonstrez că lăcustele care primesc constant oxigen cresc mai mari decât cele care nu primesc.

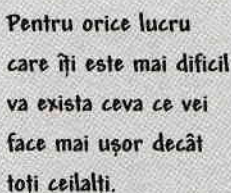
Vreau să lucrez în domeniul geneticii plantelor. Cred că multe dintre atitudinile față de alimentele modificate genetic se bazează pe lipsa de cunoștințe. Ne confruntăm cu creșteri mari ale populației – vom fi 10 miliarde de oameni până în 2050. Vom rămâne fără hrană. Foarte multe medii nu mai pot fi folosite pentru cultivarea alimentelor din cauza daunelor pe care le provocăm cu pesticidele și erbicidele.

Întotdeauna vor exista lucruri pe care dislexia le va face mai dificile, dar nu există nimic ce nu poți face – este nevoie de o abordare diferită și de ceva mai mult efort și perseverență.

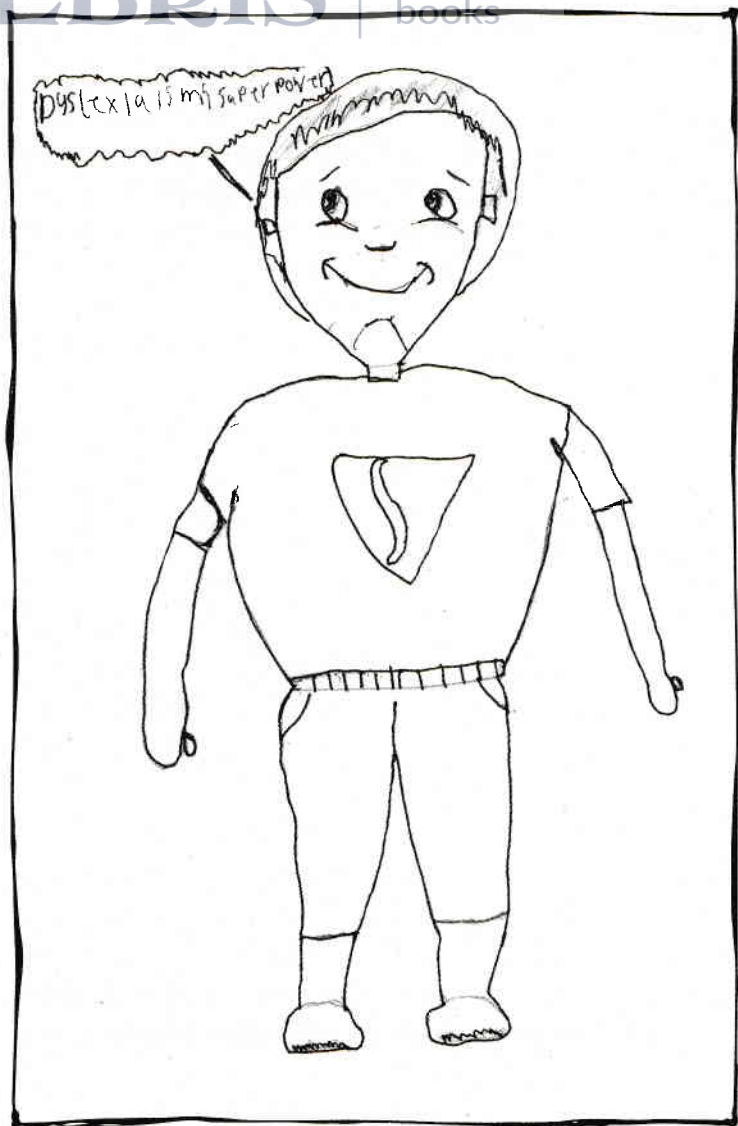
Dislexia este un instrument excelent, care-ți permite să-ți realizezi obiectivele prin alte metode. Îți oferă posibilitatea de a privi lumea dintr-o altă perspectivă. Îmi doresc doar să mă fi născut în secolul al XVIII-lea, când nu se definiseră ortografiile.

Pentru orice lucru care-ți este mai dificil va exista ceva ce ți se va părea mai simplu decât celorlalți. Totul e să-ți descoperi punctele forte și să le folosești, dar și să găsești strategiile de adaptare cele mai potrivite pentru tine.

Eu mă gândesc mereu la tot felul de lucruri. Nu-mi pot opri niciodată creierul. Sunt destul de slab și nu fac exerciții fizice. Creierul meu consumă, probabil, toate acele calorii. E puterea creierului.

Pentru orice lucru
care îți este mai dificil
va exista ceva ce vei
face mai ușor decât
toți ceilalți.

Ryan, 12 ani, County Kildare, Irlanda

„Dislexia este superputerea mea.”